

Tatínkův tatínek

Tatínkův tatínek je Martínkův dědeček. Bydlí v Turnově a na jaře a na podzim přijíždí na návštěvu.

„Kdypak už dědeček přijede?“ ptá se Martínek.

„Už to nebude dlouho trvat,“ říká maminka.

„Za kolik dní?“ vyzvídá Martínek.

„Ještě se tolikrát vyspíš,“ ukáže maminka pět prstů pravé ruky a dva na levé. Sedm prstů, sedm dní. A sedm dní je týden. Za týden poporoste tráva, rozkvetou sněženky a ze země vyrazí špičate zelené listy tulipánů.

Martínek si dal do krabičky za každý den kuličku. Sedm prstů, sedm kuliček, sedm dní. Než jde spát, vždycky vezme z krabičky jednu kuličku. Kuliček ubývá jako dní.

Jednoho dne Martínek hlásí:

„Už je krabička prázdná!“

A maminka řekne:

„Zítra přijede dědeček.“

Když se Martínek posadí na židli u okna, vidí nádraží. Kterým vlakem asi dědeček přijede? Některé vlaky projíždějí nádražím, ani nezastaví. Jestli dědeček sedl do takového vlaku, projede nádražím a nebude moci vystoupit. Vlak ho poveze dál a dál, snad až do Prahy. To by bylo. Jen aby se dědeček nespletl.

„Maminko, maminko,“ volá Martínek, „už je tu, vidím ho, už je v ulici. Nespletl se. Dědeček se nespletl.“

„Proč by se měl plést?“ diví se maminka.

Ale Martínek ji neslyší, běží dědečkovi naproti, ven z domu.

„Dědečku, dědečku,“ křičí a běží po cestičce k vrátkům.

Dědeček stojí za vrátky, směje se na Martínka a říká:

„Tak mi, Martínku, odemkni.“

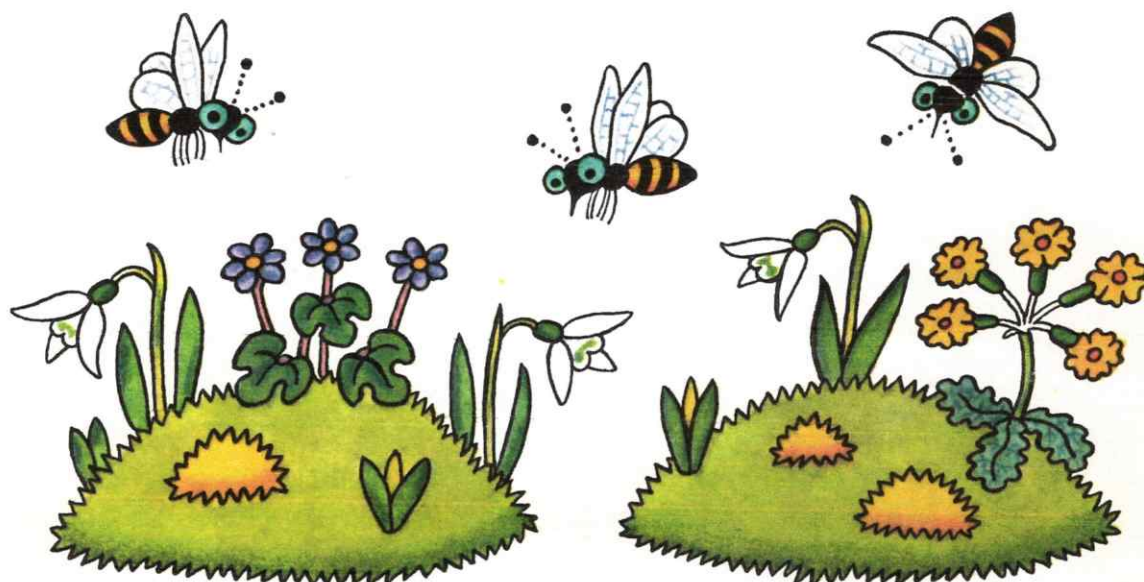
Ale Martínek zapomněl vzít s sebou klíč. Naštěstí přichází maminka s klíčem.

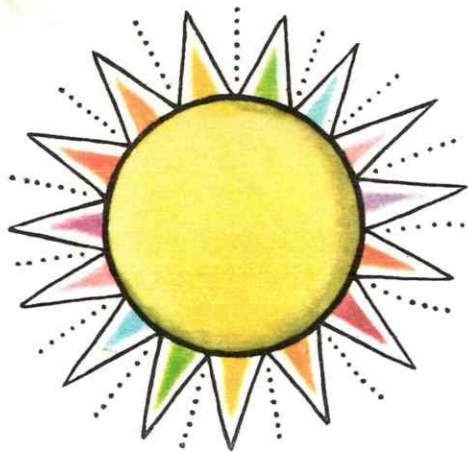
„Lidé moji,“ říká dědeček, „to jsem rád, že jsem u vás.“

A jak jdou všichni tři zahrádkou do domu, zdá se Martínkovi, že dědečka vítá celá jarní zahrada. Větve na něho kývají, i tráva jako by se za ním otáčela.

Dědeček dovede moc věcí a hodně zná a ví. Umí udělat pišťalku z proutku, ví, jak zasadit stromek, a zná jména všeho, co roste, i toho, co leze a lítá.

„Máte-li na zahrádce ještě toho stehlíka?“ vyptává se dědeček.

„Já jsem ho viděl,“ září Martínek. Těšil se, že dědečkovi poví, jak toho stehlíka, toho ptáčka s červenou a černou hlavičkou, viděl nedávno posedávat na křoví v koutě zahrady.

Odpoledne jde Martínek s dědečkem na procházku. Nejhezčí procházky jsou daleko do polí. Dědeček umí o všem vyprávět. Martínek vidí na cestě kamení, ale dědeček ví, že i kameny mají jména.

„Tohle je křemen,“ zvedá dědeček kámen ze země. Zvedne jiný a povídá: „Tohle je opuka.“

„Dědečku,“ rád by věděl Martínek, „to mají všechny kameny jména?“

„Ano, Martínku, všechno, co kolem sebe vidíš, má nějaké jméno. Kameny, zvířata i rostliny.“

A Martínek jde s dědečkem po stráni na kopec, odkud je výhled na město a na lesy za ním. V jarním slunci je vidět mezi lesy bílé ostrůvky. To jsou vesnice. Před lesy se blýská oslnivý zákrut řeky.

„To je u nás hezky, vid’, Martínku,“ rozhlíží se dědeček po krajině. „Podívej, tamhle,“ natáhne dědeček ruku k mostu, který vede v dálce přes řeku, „když ten most stavěli, byl jsem malý chlapec. Vidiš, teď ten most pozdravuje jiného malého chlapce. Posílá pozdrav tobě, Martínkovi.“

A Martínkovi je, jako by most v dálce ještě víc nahrbil svoje oblouky nad řekou, jako by říkal: jen se, Martínku, podívej, jaký jsem silák, co všechno dovedu.

„Všechny mosty i domy,“ vypravuje dědeček, „nám nesou pozdrav od někoho, kdo je stavěl. A stromy nás pozdravují od toho, kdo je sázel. Buď chvíli zticha, Martínku, a budeme poslouchat, kdo všechno nás pozdravuje.“

Martínek je zticha a dívá se z kopce na město, na tmavý les a bílé vesnice, na oblouky mostu a blýskavou hladinu řeky, na jarní louky a třešňové aleje chys-

tající se kvést, dívá se široko daleko po krajině a naslouchá. Ze všech stran k němu zaléhá tiché bzučení, vzdálené hučení, jako když hraje potichu hudba a nejde rozeznat, jakou písničku ta hudba hraje.

„Slyšíš, Martínku, jak nás všichni pozdravují?“

„Slyším. Ale vůbec nerozumím, co povídají.“

„To je proto,“ říká dědeček, „že těch, kdo v naší krajině stavěli domy a sázeli stromy, že těch, kdo v naší krajině pracovali, je za ta dlouhá a dlouhá staletí moc a moc. A když tě tolik lidí najednou pozdravuje, nemůžeš rozeznat slova, jenom takovou hudbu. Ale je to pěkná hudba, vid', Martínku.“

„Je,“ povídá Martínek. Poslouchá a rozhlíží se. Opravdu, je to krásná hudba.

Když se pastelky na ryby dost vynadávaly, opustily akvária a vyšly ven. Před pavilonem je oslnily sluneční paprsky.

Šikmou čáru vedeme od sluníčka k dolním bodům. Dítě by při kreslení nemělo otáčet papír, list zůstává stále ve stejném sklonu.

